

ОСОБЛИВОСТІ ЛІКУВАННЯ ДИЛАТАЦІЙНОЇ МІОКАРДІОПАТІЇ У СОБАК

Губанкова М.В., здобувач вищої освіти ОП «Ветеринарна медицина»

Науковий керівник – **Шарандак П.В.** д. вет. н., професор

Національний університет біоресурсів і природокористування України, м. Київ, Україна

Вступ. Кардіоміопатії є захворюваннями міокарда, пов'язаними з порушенням функцій серця. Класифікація кардіоміопатій визначена Всесвітньою організацією охорони здоров'я визначається за патофізіологічними, етіологічними та патогенетичними ознаками. Розрізняють дилатаційну, гіпертрофічну і рестриктивну кардіоміопатії [1].

Дилатаційна міокардіопатія (DCM) є первинним захворюванням міокарда, яке характеризується дилатацією (розширенням) серцевих шлуночків та систолічною дисфункцією з ексцентричною гіпертрофією, що означає збільшену масу лівого шлуночка при відносно тонких його стінках. При цьому лівий шлуночок набуває більше округлої, аніж еліптичної форми. Важливо відзначити, що дилатаційна міокардіопатія є діагнозом, який ставлять шляхом виключення. Тобто перед встановленням даного діагнозу варто виключити інші можливі хвороби з подібним перебігом, такі як вроджені та набуті хвороби серця, легень чи системних порушень, що можуть відзначатись подібними симптомами. [2]

Клінічними проявами даного захворювання є: втрата ваги, анорексія, холодні кінцівки, слабкість, нездатність переносити фізичні навантаження, непритомність, нічна віддишка, коли собака прокидається і приймає сидяче чи стояче положення щоб віддихатись, хапаючи ротом повітря, неспокій вночі, вздуття живота, асцит. Деякі тварини відхаркують серозно-кров'янисту рідину (даний симптом сигналізує про важкий ступінь захворювання і вказує на неминучу смерть), також у тварин може наступати раптова смерть, що проявляється у разі захворювання у 30% доберманів. За обстеження можуть виявлятися аритмії (в першу чергу шлуночкові), іноді також виникає фібриляція передсердь. порушення ритму пульсу при аритмії, систолічний шум серця при мітральній регуляції, як наслідок розширення мітрального клапана. Серцевий шум зустрічався у 82% собак з хворобою під час обстеження [3].

Клінічним дослідженням виявляють наступні ознаки захворювання: задишка, відсутність апетиту, полідипсія, тахіпное, хрипи, систолічний шум різної інтенсивності (1-4 ступеню), діастолічний галоп, чутний третій тон серця, слабкість пульсу на стегнових артеріях, розтягнення яремних вен, блідість слизових оболонок, зниження тону м'язів та підвищення температури тіла [4].

Для діагностики дилатаційної кардіоміопатії використовують лабораторна діагностику крові, електрокардіографію у поєднанні з Холтером, рентгенологічне і ехокардіографічне дослідження [5, 6].

Мета: провести оцінку лікування собак хворих на дилатаційну міокардіопатію.

Методика: Об'єктом дослідження були собаки віком 2-8 років, що надходили до клініки «Зоолукс» в м. Київ. Клінічне дослідження тварин проводили загальноприйнятими методами: огляд, пальпація, аускультация, термометрія.

Додатково тварин досліджували методом сонографії у М- і В-режимі за допомогою УЗД апарату Eosate. Використовували відповідно конвексний і лінійний датчики відповідно з частотою 5–8 МГц [5].

Для лікування хворих тварин розпочали з фуросеміду (діуретик), пімобендану, АПФ інгібіторів. Назначили дієту з низьким вмістом натрію та суворо обмежили фізичні навантаження.

Паралельно з описаними вище методами лікування дилатаційної міокардіопатії звертали увагу на супутні симптоми: надшлуночкові аритмії, фібриляція передсердь та шлуночкові аритмії. У більшості випадків захворювань на міокардіопатію у собак

спостерігається дефіцит таурину, тому паралельно задавали 500 мг таурину перорально двічі на добу як добавку до інгібіторів АПФ, пімобендану та діуретиків [7].

Дози препаратів для собак:

Фуросемід – 2–4 мг/кг 1-2 рази на добу, перорально;

Пімобендан – 0,25 мг/кг двічі на добу, на порожній шлунок, перорально;

Біназеприл – 0,5 мг/кг 1-2 рази на добу, перорально;

Еналаприл – 0,5 мг/кг 1-2 рази на добу, перорально;

Амілодіпін – 0,1 мг/кг 1 раз на добу, перорально;

Гідралазін – 0,5–2 мг/кг двічі на добу, перорально;

Спіронолактон – 1–2 мг/кг двічі на добу, перорально;

Гідрохлоротіазид – 1–2 мг/кг двічі на добу, перорально [1].

Результати досліджень. За даними клініки «Зоолюкс» в період 2022–2023 рр. було виявлено 46 собак у віці 3–11 років з клінічними ознаками дилатаційної кардіоміопатії. У тварин виявляли анорексію, пригнічення загального стану, експіраторну задишку, особливо в нічний період, асцит у 47,8 % випадків. Температура тіла тварин знаходилася в межах 36,9–39,2 °С.

Сонографічним дослідженням у собак виявляли розширення переважно лівого шлуночка, застій крові, у 58,7 % тварин спостерігали недостатність мітрального клапана.

На основі отриманих результатів були розроблені схеми лікування, що були основані на щодобовому моніторингу загального стану тварин та реакції організму собак на введення препаратів. Ефективність проведеного лікування становить 76,1 %, а саме – у цих тварин виявляли стабілізацію.

Разом з тим було проведено моніторингові дослідження випадків ДКМП серед собак за останні 12 років. Звертали увагу на середній термін життя тварини після тривалого їх лікування.

Прогноз при даному захворюванні можна описати наступним чином:

Дані про виживання 275 собак з даною патологією вивчались протягом 20 років.

- Собаки гігантських порід (45 собак): середній термін життя – 91 день

- Собаки великих порід (37 собак): середній термін життя – 137 днів

- Спанієлі (19 собак): середній термін життя – 330 днів

- Добермани (174 собаки): середній термін життя – 42 дні

На основі даної інформації можна зробити висновок, що чим більшої породи собака – тим менший термін життя у нього може бути при даній патології.

Бібліографічний список:

1. Joanna Dukes-McEwan & Michele Borgarelli & Anna Tidholm & Andrea C Vollmar & Jens Häggström (2003). The ESVC Taskforce for Canine Dilated Cardiomyopathy.
2. Virginia Luis Fuentes & Lynelle R. Johnson & Simon Dennis (2010). BSAVA Manual of Canine and Feline Cardiorespiratory Medicine (Second edition). British Small Animal Veterinary Association.
3. Alaa Kamil Mahmood & Mustafa Salah Hasan (2018). A textbook of the heart diseases in dogs and cats. Lambert Academic Publishing.
4. Tidholm A & Jönsson L. (1983-1994). Dilated cardiomyopathy in the Newfoundland: a study of 37 cases. J Am Anim Hosp Assoc 1996
5. Sahn D.J. & DeMaria A.N. & Kisslo J.A. & Weyman A.E. (1978). Recommendations regarding quantitation in M-mode echocardiography. Am J Cardiol.
6. Meurs K.M. & Spier A.W. & Wright N.A. & Hamlin R.L. (2001). Comparison of in-hospital versus 24-hour ambulatory electrocardiography for detection of ventricular premature complexes in mature Boxers. J Am Vet Med Assoc.
7. Borgarelli M & Tarducci A & Tidholm A & Häggström J. (2001). Canine idiopathic dilated cardiomyopathy (Part II: Pathophysiology and therapy).